

Arrest

nr. 309 157 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DE FEYTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient op 17 mei 2024 aan de grens een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 10 juni 2024 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) gehoord via videoconferentie.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die diezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart M. A. I. te heten, over de Somalische nationaliteit te beschikken en tot de clan Digil te behoren. Tevens verklaart u te zijn geboren in Mogadishu, meer bepaald in het district Dharkenley, waar u verbleef tot

u uw land verliet. U hebt een dochter, geboren op 25 december 2022. U scheidde inmiddels van de moeder van uw dochter. Uw dochter verblijft momenteel in Oeganda, bij uw moeder.

U werkte in het district Dharkenley, op de markt Soek Boocle, in de toonzaal van een meubelwinkel. In mei, eind juni of begin juli 2023 was u op weg naar uw werk toen u een belastingontvanger herkende. Plots doken twee mannen naast hem op, die hem in koelen bloede doodschoten. De daders zetten het op een lopen. Op de plaats van het delict wees u de toegesnelde collega van de belastingontvanger in welke richting de daders gevlucht waren. Hij zette de achtervolging in. U vervolgde uw weg naar uw werk en ging er, zoals voorheen, verder aan de slag.

Enkele dagen later kreeg u dan voor het eerst telefoontjes van onbekenden. Ze vroegen u waarom u de daders van de aanslag op de belastingontvanger had aangewezen. Uit de gesprekken bleek dat de daders, behorend tot de terreurgroepering Al-Shabaab, niet gevat werden. Op een dag werd u dan twintig dollar toegestuurd, een in Somalië bekend gebruik om aan te geven dat iemand ten dode opgeschreven is. U bleef niettemin verder werken.

Op een dag, na uw werk, ging u naar de Uunlaye moskee voor het gebed. Toen u nadien naar huis ging en er met vrienden wat op uw smartphone speelde, doken er plots twee mannen op, van wie één een pistool droeg. De gewapende man wilde u in het hoofd schieten, maar het wapen ging niet af. Ook bij een tweede poging weigerde het wapen dienst. Toen er vervolgens enkele voetballende jongens opdaagden, gingen de twee mannen op de loop. U was verlamd door wat u was overkomen; u ging uw woning binnen en kwam niet meer de deur uit tot u het land verliet.

Op 13 juli 2023 verliet u Somalië. U ging naar Oeganda en vervolgens naar Kenya, waar u ongeveer vijf maanden verbleef. Toen ging u met een smokelaar voor een week terug naar Somalië. U verbleef er in een huis, kwam niet buiten, maar u weet niet wat eigenlijk de bedoeling was van uw verblijf in Somalië. Via Ethiopië en Madagaskar kwam u uiteindelijk in België terecht.

Op 17 mei 2024 werd u op luchthaven van Brussel Nationaal aangetroffen zonder in het bezit te zijn van geldige reisdocumenten. U gaf daarop te kennen dat u een verzoek om internationale bescherming wilde indienen omwille van de hiervoor geschetste gebeurtenissen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u, in geval van terugkeer naar Somalië, de terreurgroepering Al-Shabaab vreest omdat u twee van hun leden als daders van een moordaanslag hebt aangewezen.

U legde geen documenten voor, ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het in uw dossier terug te vinden besluit tot vasthouding (in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) door de Dienst Vreemdelingenzaken, dd.17.05.2024, blijkt dat u aan de grens niet in het bezit was van een geldig reisdocument, noch van een geldig visum voor binnenkomst. U kon ook geen vliegtuigticket voorleggen. U verklaarde dat uw documenten, waarmee u gereisd had, werden bijgehouden door de persoon die u hielp naar hier te brengen, maar uit geanalyseerde camerabeelden bleek dat u alleen reisde. Hieruit blijkt dat u bewust informatie heeft achtergehouden voor de Belgische autoriteiten. U trachtte bijgevolg België binnen te komen zonder dat u in het bezit was van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat u voldeed aan de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden waarop de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 mei 2024 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats nam.

Het feit dat u de grensautoriteiten heeft misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet aangezien u bij aankomst in België niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

*Er dient te worden opgemerkt dat u **niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.***

Voor uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op een vrees voor de terreurgroepering Al-Shabaab: u was getuige van een gerichte aanslag door twee van hun militanten en wees hen als daders aan bij een collega van het slachtoffer (CGVS-vragenlijst, dd. 21.05.2024, vraag 3.5, DVZ en notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd.10.06.2024, p.12 e.v.).

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat u **geen enkel geldig identiteits- of reisdocument** neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, zodat het CGVS niet met zekerheid uw ware identiteit kan achterhalen. Op 17 mei 2024 werd u op de luchthaven van Brussel Nationaal aangetroffen zonder geldige reisdocumenten (zie proces-verbaal, administratief dossier, Luchthavenpolitie, dd.17.05.2024). Uit contacten van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier: info DVZ, dd.13.06.2024) bleek dat u met een vervalst Italiaans paspoort vanuit Antananarivo (Madagascar) naar Brussel reisde (zie kopie eerste pagina paspoort, administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.6) werd dit stuk u getoond, waarop u erkent dat het paspoort vervalst was. U gaf echter aan (CGVS, p.6) dat u ook in het bezit was van een authentiek Somalisch paspoort. Eerst verklaarde u (CGVS, p.6) dat het in Somalië is achtergebleven omdat u met een ander paspoort reisde. Het authentieke paspoort zou u begin 2023 uitgereikt zijn (CGVS, p.6). Later tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.11) beweerde u dat u uw Somalisch paspoort alsnog zou kunnen voorleggen (of althans een foto ervan) door het aan uw in Oeganda verblijvende moeder te vragen. Er werd u gevraagd om zo snel mogelijk een foto van het paspoort door te sturen, maar u liet dit tot op heden na. Hoewel, op basis van het geheel van uw verklaringen, kan aangenomen worden dat u de Somalische nationaliteit bezit, bestaat er geen zekerheid over uw ware identiteit én het moment dat u Somalië daadwerkelijk hebt verlaten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen tijdens de procedure van de behandeling van zijn verzoek. Derhalve is hij dus ook ertoe gehouden om klaarheid te scheppen over zijn identiteit, het moment waarop hij daadwerkelijk zijn land van herkomst verliet en de landen waar hij nadien nog verbleef. U blijft op dit vlak in gebreke, waardoor uw algehele oprechtheid reeds aanzienlijk ondermijnd wordt.*

*Los van het voorgaande, moet opgemerkt worden dat het door u opgehangen **relaas niet als geloofwaardig kan bestempeld worden.***

*Uit uw verklaringen blijkt dat het feit dat u getuige was van de moord op een belastingontvanger, de aanleiding was voor problemen met de beruchte terreurgroepering Al-Shabaab. Welnu, er moet vastgesteld worden dat u vooreerst **niet consistent en uiterst vaag** bleek in uw verklaringen over het moment dat de belastingontvanger het slachtoffer werd van een gerichte aanslag. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) situeerde u deze aanslag immers **ergens in april 2023** (CGVS-vragenlijst, dd.21.05.2024, vraag 3.5, DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud met de protection officer van het CGVS, werd u gevraagd wanneer u getuige van de moord was, maar toen gaf u aan het zich niet meer te herinneren, om eraan toe te voegen dat het misschien **eind juni of begin juli was, of in de vijfde maand** (mei dus) (CGVS, p.12). Welnu, aangezien het incident, dat de aanleiding was voor uw beweerde problemen met Al-Shabaab, uiteindelijk leidde tot uw definitief vertrek uit uw land van herkomst én zich amper een jaar geleden afspeelde, mocht verwacht worden dat u deze cruciale gebeurtenis consistent in de tijd zou plaatsen, wat niet het geval is. Dergelijke vaagheid en inconsistentie werpt reeds een aanzienlijke smet op uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het begin van uw voorgehouden problemen in het bijzonder.*

*Verder moet worden opgemerkt dat u **niet op de hoogte** bleek over de **identiteit van het slachtoffer** van voormeld incident. Uit uw verklaringen kan nochtans afgeleid worden dat dit niettemin van u verwacht kon worden.*

U verklaarde de naam van het slachtoffer niet te kennen (CGVS, p.13). U kende het slachtoffer wel van gezicht (CGVS, p.12). Voorts verklaart u dat u de baas van het slachtoffer goed kende, een zekere G.; u zag hem elke dag en jullie begroetten elkaar telkens (CGVS, p.12-13). U verklaart dat media de moord oppikten én daarbij de naam van het slachtoffer vermeldden (CGVS, p.13). Het was onder meer Radio Shabelle die berichtte over de aanslag en (de identiteit van) het slachtoffer (CGVS, p.13). Toen Radio Shabelle over de aanslag berichtte en daarbij de naam van het slachtoffer vermeldde, hebt u niet opgelet (CGVS, p.13). Op de vraag of de naam van het slachtoffer ook in geschreven media opdook, geeft u aan dat er geen kranten zijn in Somalië en op internet zou de naam van een “lagere” functionaris niet gepubliceerd worden (CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u achteraf vernomen hebt wie het slachtoffer was, verklaarde u frappant genoeg

zelfs "Neen. Ik heb het niet opgezocht." (CGVS, p.13). Welnu, op basis van uw verklaringen, kon verwacht worden dat u toch op de hoogte zou zijn van de identiteit van het slachtoffer. Zo kende u zijn baas G. vrij goed, werd de naam van het slachtoffer op de radio vermeld, blijkt uit uw verklaringen dat u na de aanslag nog bleef werken (CGVS, p.15) – en daar in de omgeving dus nog meer kon vernemen over de identiteit van het slachtoffer – én dat u nog contacten met een vriend in Dharkenley onderhoudt, zelfs nog drie à vier dagen voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS, p.17). De vaststelling dat u de identiteit van een cruciaal personage in uw relaas niet kunt reproduceren en zelfs niet trachtte te weten te komen, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat het feit dat u getuige was én de daders aanwees bij de collega van het slachtoffer uzelf in het vizier van Al-Shabaab bracht. Dit terwijl u in uw familie reeds voorbeelden van soortgelijke gebeurtenissen had en tot welke gevolgen dit leidde. **Uw gedrag en reactie op de moord op de belastingontvanger is dan ook allerminst logisch, niet doorleefd en dus niet geloofwaardig te noemen.**

U verklaarde dat een oom van u in mei 2022 te Garasbaley in gelijkaardige omstandigheden om het leven kwam. Omwille van deze reden vluchtten uw moeder, uw kind en al uw andere familie naar Oeganda, waar ze geregistreerd werden als vluchteling (CGVS, p.12 en 13). Opmerkelijk genoeg bleef u na dit voorval achter in Mogadushu, verraadde u wat later moordenaars van Al-Shabaab én dacht u zelfs "Ik heb op dat moment gedacht dat het goed was om de moordenaars van de ontvanger aan te wijzen, toen de daders wegliepen." Nog opmerkelijker wordt het wanneer u – ondanks u eerdere ervaring met uw vermoordde oom – bij de dreigtelefoon die u van Al-Shabaab kreeg nadat u hen verlinkte dacht "Ik dacht dat iemand een grap met mij uithaalde." en "Ik nam de bedreiging niet serieus." (CGVS, p.15). Al even opmerkelijk en ongeloofwaardig is het feit dat - toen u gevraagd werd of u nog buiten kwam en ging werken na de moord op de ontvanger, stelde van Ja! Ik werkte nog op de markt. Ik dacht dat de mensen die me belden, grappenmakers waren!" (CGVS, p.15). Welnu, voor zover kan aangenomen worden dat een familielid van u in gelijkaardige omstandigheden als de belastingontvanger om het leven kwam, is het uiterst merkwaardig dat u niettemin besliste om bij de moordaanslag betrokken te raken door de daders aan te wijzen én gewoon naar uw werk te blijven gaan. Indien u weet had van een gelijkaardige executie in Mogadishu, mocht verwacht worden dat u anders zou reageren en zou vermijden om betrokken partij te worden. Het is onlogisch en ongeloofwaardig dat u, gegeven de moord op een oom, de latere bedreigingen geenszins serieus nam.

De daarop door u geschetste opeenvolging van gebeurtenissen is eveneens **weinig logisch** te noemen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u naderhand meermaals bedreigd werd: u werd opgebeld, er werd u twintig dollar "lijkgeld" opgestuurd en u werd uiteindelijk bij uw woonst het slachtoffer van een poging tot liquidatie door twee mannen. Welnu, vooreerst moet worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat Al-Shabaab u bij één van de dreig telefoons liet weten dat de daders "veilig" waren – en dus niet gevat (CGVS, p.15). In deze door u geschetste context is het merkwaardig dat Al-Shabaab u meermaals bedreigde, maar daarbij klaarblijkelijk toch geen risico's wilde of durfde nemen om u te benaderen, hoewel ze een belastingontvanger op een drukke publieke plaats en op klaarlichte dag vermoordden. Dit is weinig logisch te noemen. Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt bijgevolg eens te meer bevestigd.

Blijkens uw verklaringen mondden de bedreigingen door Al-Shabaab uiteindelijk toch uit in een poging om u van uw leven te beroven. Dit gebeurde bij uw woonst nadat u naar de moskee was geweest, na uw werk.

Vooreerst stelde u deze laatste gebeurtenis, de uiteindelijke aanleiding voor uw vlucht, toch aanzienlijk anders voor bij de DVZ dan tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u immers (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5, DVZ) dat u kon vluchten door een groep voorbij of aanlopende groep voetballende jongens; het was door hun passage dat u "kon ontsnappen". Tijdens het persoonlijk onderhoud met de vertegenwoordiger van het CGVS, stelde u deze gebeurtenis aanzienlijk anders voor. Toen beweerde u immers dat de mannen die u wilden executeren zelf weggingen door de groep voetballende jongens; u bleef "verlamd" bij uw deur achter (CGVS, p.12), wat toch aanzienlijk afwijkt van uw eerdere verklaring bij de DVZ. Nog los van deze eveneens weinig consistente verklaringen, moet trouwens opgemerkt worden dat het uiterst merkwaardig en onwaarschijnlijk toevallig is dat het wapen van uw aanvaller tot twee keer toe dienst weigerde. Bovendien beweerde u (CGVS, p.14) dat de werkwijze van Al-Shabaab erin bestaat om, wanneer ze iemand willen vermoorden, twee personen op hun doelwit af te sturen, zodat, wanneer het wapen van de eerste schutter dienst weigert, diens kompaan alsnog het doelwit dodelijk kan treffen. Nog volgens uw verklaringen zou Al-Shabaab op die manier tewerk gaan omdat personen zoals belastingontvangers zelf gewapend zijn (CGVS, p.14), maar dan nog is het uiterst opvallend dat Al-Shabaab in uw geval slordiger tewerk zou gegaan zijn, temeer daar u voordien maar liefst zes keer telefonisch gecontacteerd werd (CGVS, p.15). Als Al-Shabaab dan uiteindelijk besloot om u te liquideren, mocht verwacht worden dat zij hun finale missie jegens u trefzekerder zouden organiseren, wat, blijkens uw verklaringen, allerminst het geval was.

Dergelijke voorstelling van zaken is, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, evenmin geloofwaardig te noemen.

Uw relaas bleek op nog een ander punt allerm minst geloofwaardig.

Zo bleek uit uw verklaringen (CGVS, p.6) dat u, nadat u Somalië op 13 juli 2023 had verlaten, in februari of maart 2024 nog voor één week **terugkeerde naar uw land van herkomst**. U verbleef er in de buurt van de luchthaven (CGVS, p.6), maar u weet niet waarom u nog met een man (wellicht een smokkelaar) terugkeerde; u hebt er zelf niks gedaan. U bleef in een huis en ging later weer weg (CGVS, p.7). Welnu, de vaststelling dat u, na uw problemen in Somalië, nog naar daar terugkeerde, maar aangeeft totaal niet te weten waarom of waarvoor, is totaal ongeloofwaardig. Het is niet geloofwaardig dat u nog gedurende een week moest terugkeren naar Somalië, maar daarbij totaal onwetend zou gebleven en gehouden zijn omtrent het doel van die, zij het kortstondige, nieuwe passage aldaar. Uw verklaringen op dit punt bevestigen uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Ten slotte, doch niet in het minst, moet worden opgemerkt dat u **actueel** niet over aanwijzingen beschikt dat er momenteel nog naar u gezocht wordt in Somalië.

Op de vraag of u momenteel nog contacten hebt in Somalië, antwoordde u bevestigend; u hebt nog contact met een vriend in het district Dharkenley (CGVS, p.17). Op de vraag of hij aanwijzingen heeft dat er nog naar u gezocht wordt, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.17). U hebt het hem niet laten uitzoeken (CGVS, p.17). Dat laatste doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid maar vooral ook aan de ernst van de door u geuite vrees; van een verzoeker om internationale bescherming, zoals uzelf, mag verwacht worden dat hij zich informeert over de voortgang van zijn problemen en de actualiteit van zijn vrees, voor zover hij nog over contacten in het thuisland en de herkomstregio beschikt, wat bij u het geval is, aangezien uw vriend uit Dharkenley afkomstig is én u slechts drie à vier dagen voor het CGVS-onderhoud nog contact met hem had. Uw verklaringen geven blijk van een gebrek aan interesse voor de voortgang van uw beweerde problemen, hetgeen niet te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging. In dat verband kan trouwens nog worden vermeld dat u in Oeganda klaarblijkelijk geen démarches deed om u als vluchteling te laten registreren; u bent er niet lang gebleven (CGVS, p.7) en verliet het land snel om naar hier (België, Europa) te reizen (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat er zowat een jaar verstreek tussen uw vlucht uit Somalië en het moment dat u in Europa, België, een verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat u in Oeganda (of Kenya) geen démarches deed om als vluchteling geregistreerd te worden, bevestigt het gebrek aan ernst van de door u geuite vrees.

U legde geen documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voor.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, de **COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 23 oktober 2023 (update)**,

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20231023.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Benadir/Mogadishu wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Benadir is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering. Meerdere bronnen melden dat de veiligheid in en rond de hoofdstad sinds mei 2023 is verbeterd dank zij een verhoging van veiligheidsoperaties en het aantal controleposten in de regio Benadir. Er vindt tijdens de huidige verslagperiode geen zware terreuraanslag plaats met een hoog aantal dodelijke slachtoffers.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Benadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Benadir van januari 2023 tot en met november 2023 482 veiligheidsincidenten, waarvan 238 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Daarnaast noteert ACLED in deze categorie ook geweldsincidenten tussen Somalische veiligheidsdiensten onderling, aanvallen van de Somalische veiligheidsdiensten op al-Shabaab, één incident tussen ATMIS-eenheden en één ISSP-aanslag op een ATMIS-konvoi. Al-Shabaab wordt ook (vermoedelijk) verantwoordelijk geacht voor 134 van de 147 incidenten onder de categorie explosions/remote violence. De groepering pleegt IED-aanslagen, gooit granaten op (burger)doelwitten en vuurt mortiergranaten af die op residentiële wijken in de stad landen. Het geweld is grotendeels gericht tegen de aanwezige veiligheidsdiensten, (voormalige) leden van de federale regering, een restaurant dat veel bezocht wordt door overheidspersoneel en zakenmannen. De terreurgroep is ook verantwoordelijk voor 66 van de 97 geregistreerde incidenten onder violence against civilians in de hoofdstad. Het betreffen allemaal schietincidenten waarbij al-Shabaab onder meer clanouderen, zakenlui, ambtenaren, veiligheidspersoneel off-duty, vermoedelijke bendeleden en drugdealers doodt. Sommige motieven zijn onbekend en al-Shabaab eist niet iedere moord publiekelijk op. Naast al-Shabaab zijn de aanwezige veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld. Het geweld door de criminele jeugdbende Ciyaal Weero neemt ook toe in de hoofdstad. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 519 dodelijke slachtoffers in Benadir door het geweld. De meeste registreert ACLED onder de categorie battles met 252 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, politieagenten en AS-strijders die omkomen tijdens onder meer AS-aanvallen en antiterreuroperaties. ACLED noteert ook enkele burgerdoden door dit geweld. Voor de incidenten onder explosions/remote violence noteert ACLED 167 dodelijke slachtoffers, waaronder 40 burgers, en voor violence against civilians 100 burgerdoden. Bijna alle 3.000 intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen ontvluchtten en in een minderheid de conflictsituatie en droogte, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar de hoofdstad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van zijn relaas en dat de ingeroepen gebreken onbestaande, dan wel uiterst miniem zijn of zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden.

Verzoeker meent zonder twijfel een helder asielrelaas te hebben verteld, waar geen echte hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Verzoeker erkent vooreerst dat hij België binnenkwam in het bezit van een vals identiteitsdocument, maar werpt op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal te kennen gaf te beschikken over een geldig Somalisch paspoort, dat zich bij zijn familie in Somalië bevond. Inmiddels heeft verzoeker zijn familie in Somalië kunnen bereiken, die vervolgens een foto van het paspoort aan verzoeker heeft doorgestuurd en dat als stuk 3 bij het voorliggend verzoekschrift wordt gevoegd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vermeende onmogelijkheid om bepaalde details omtrent de aanslag waarvan hij getuige was op te noemen. Hij stelt dat de verwerende partij uit de kleine vergissingen/twijfels omtrent de exacte identiteit van het slachtoffer en de exacte maand waarin de aanslag zou hebben plaatsgevonden lijkt af te leiden dat zijn verklaringen over de betreffende aanslag totaal ongeloofwaardig zijn. Zelfs indien er gereede twijfel zou kunnen bestaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, aldus verzoeker, dan is deze te kaderen in zijn angst om op basis van louter documentaire argumenten te worden teruggestuurd. Dat hij zich tijdens het bijzonder lange verhoor van drie uur bij het commissariaat-generaal vergist heeft omtrent de exacte datum waarop bepaalde feitelijkheden in zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, is volgens hem dan ook geen verrassing. Wat de exacte naam van het slachtoffer betreft, werpt verzoeker op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het slachtoffer voor de aanslag slechts een oppervlakkige kennis was. Hij zag deze persoon herhaaldelijk op de markt, maar had nog maar weinig woorden met hem gewisseld. De vader van deze persoon was hem wel bij naam bekend – hetgeen tijdens het persoonlijk onderhoud ook werd opgemerkt – maar zijn zoon, het slachtoffer, was hem eerder ongekend. Verzoeker geeft voorts aan dat het klopt dat hij de naam van het slachtoffer op de radio heeft gehoord, maar dit biedt volgens hem uiteraard geen garantie dat hij deze naam anderhalf jaar later nog steeds kan opnoemen. Maar weinig mensen hebben een fotografisch geheugen en eenmaal deze naam horen op de radio biedt geen garantie dat hij deze naam voor de rest van zijn leven zal onthouden. Tot slot, uit zijn al dan niet geven van onvoldoende informatie afleiden dat het gehele asielrelaas niet meer geloofwaardig zou zijn, is luidens het verzoekschrift bijzonder kort door de bocht en houdt geen enkele rekening met verzoekers concrete omstandigheden. Hij is een ongeletterde, ongeschoolde jongeman die verschillende traumatische gebeurtenissen op korte tijd heeft dienen te verwerken en wat uiteraard zijn gevolgen heeft gehad voor wat hij al dan niet exact kan onthouden.

Voorts haalt verzoeker aan dat hij het feit dat hij niet onmiddellijk na de aanslag en de hierop volgende bedreigingen door Al-Shabaab de vlucht heeft genomen gekaderd heeft en dat de door hem omstandig gegeven uitleg zelfs in de bestreden beslissing vermeld is. Hij betoogt dat het in zijn asielrelaas essentieel is dat hij zelf oorspronkelijk niet overtuigd was van de waarachtigheid van de door hem ontvangen bedreigingen. Hij trachtte zichzelf ervan te overtuigen dat de ontvangen bedreigingen louter ludiek bedoelde telefoontjes waren en het was pas later dat hij inzag dat deze bedreigingen wel degelijk serieus waren en dat hij begon te vrezen voor zijn leven. Volgens verzoeker is zijn reactie allerm minst onlogisch te noemen; het

trachten ontkennen van problemen is een zeer menselijke, doch *in casu* jammerlijk verkeerde houding. Bovendien, nog steeds volgens verzoeker, miskent de verwerende partij dat zijn familieleden wel onmiddellijk het land hebben ontvlucht na het ontvangen van bedreigingen. Zo namen zijn moeder, kind en al de andere familieleden *quasi* dezelfde dag de vlucht naar Oeganda en hun reactie was het gevolg van de persoonlijke ervaring waarbij zijn oom in mei 2022 te Garasbaley in gelijkaardige omstandigheden om het leven kwam. Wat de discrepantie in zijn verklaringen betreft over de poging om hem van zijn leven te beroven net voor zijn vertrek, volhardt verzoeker in zijn verklaring dat hem tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld dat hij niet alles, niet alle details, diende te vertellen, maar dat hij dit tijdens het tweede verhoor nog zou kunnen doen. Verzoeker stelt zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben beperkt tot de essentie en acht het manifest kennelijk onredelijk waar de verwerende partij verwacht dat hij reeds alle details zou hebben meegedeeld tijdens dit interview. De vraag rijst waarom er nog een tweede verhoor bij het commissariaat-generaal *überhaupt* noodzakelijk zou zijn. Het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dient helemaal niet om het asielrelaas gedetailleerd uiteen te zetten; er wordt enkel verwacht dat de grote lijnen uiteengezet worden waarom een verzoeker niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren, wat hij wel degelijk gedaan heeft. Volgens verzoeker is het louter verwijzen naar het feit dat verzoeker dit (in zijn ogen althans) detail niet vermeld had tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken om te besluiten dat het gehele asielrelaas ongeloofwaardig is, geen daadkrachtige motivering. Er is volgens verzoeker dan ook geen reden om te twijfelen aan zijn asielrelaas.

Tot slot gaat verzoeker nog in op de algemene veiligheidssituatie in Somalië. Hij betoogt dat de "*bijgevoegde stukken*" gewag maken van een duidelijk voelbare gewelddadige veiligheidssituatie en dat er terecht een onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie in Zuid- en Centraal-Somalië enerzijds, en deze in Mogadishu anderzijds. De veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië wordt - enigszins eufemistisch - als "*volatie*" omschreven. Er is inderdaad sprake van een brutaal gewapend conflict tussen enerzijds Al-Shabaab op het platteland, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen. De verwerende partij meent echter dat de algemene veiligheidssituatie in deze streken van Somalië echter niet in overweging moeten worden genomen, aangezien verzoeker afkomstig is uit de hoofdstad Mogadishu. Volgens verzoeker is de argumentatie op dit vlak minstens dubbelzinnig te noemen. De verwerende partij erkent dat de regio Benadir/Mogadishu een gebied is waar volgens de "*EUAA Country Guidance: Somalia*" van augustus 2023 willekeurig geweld van een hoog niveau plaatsvindt, en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Hieruit leidt de verwerende partij echter af dat er geen probleem is zolang verzoeker niet specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Het gebrekkige onderzoek naar de repercussies voor de veiligheidssituatie is anderzijds constitutief voor een schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Zelfs indien bij deze aanslagen enkel bepaalde risicogroepen zouden worden geviséerd, dan doet zulks nog steeds geen afbreuk aan de vaststelling dat er bij de aanslagen talrijke burgerslachtoffers vallen, hetgeen blijkt uit de voornoemde "*EUAA Country Guidance: Somalia*". Terzake kan volgens verzoeker worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 167.754). Het reëel risico kan m.a.w. afgeleid worden uit het feit dat er in Somalië (regelmatig) burgerslachtoffers vielen en vallen ten gevolge van willekeurig geweld; het feit dat het aantal slachtoffers beperkt zou zijn (*quod non*) kan - ook volgens de Raad van State - een weigering op zich niet schragen. Het reëel risico bestaat van zodra kan vastgesteld worden dat er - systematische - burgerslachtoffers vallen bij aanslagen, hetgeen luidens het verzoekschrift wel degelijk het geval is.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een foto van zijn Somalisch paspoort bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Somalië, de terreurgroepering Al-Shabaab te vrezen omdat hij getuige was van een gerichte moordaanslag van twee van hun leden op een belastingontvanger en hij hen ten overstaan van een collega van het slachtoffer als daders heeft aangewezen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) wordt opgemerkt dat verzoeker geen enkel identiteits- of reisdocument neerlegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel op basis van het geheel van zijn verklaringen kan aangenomen worden dat verzoeker de Somalische nationaliteit bezit, bestaat er geen zekerheid over zijn ware identiteit en het moment dat hij Somalië daadwerkelijk verlaten heeft. Los van het voorgaande, kan het door verzoeker opgehangen relaas (ii) niet als geloofwaardig bestempeld worden. Zo is hij (a) niet consistent en uiterst vaag in zijn verklaringen over het moment dat de belastingontvanger het slachtoffer werd van een gerichte aanslag, wat reeds een aanzienlijke smet werpt op verzoekers algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het begin van zijn voorgehouden problemen in het bijzonder. Verder (b) is verzoeker niet op de hoogte van de identiteit van het slachtoffer van het incident, terwijl uit zijn verklaringen nochtans afgeleid kan worden dat dit niettemin van hem verwacht kon worden. De vaststelling dat hij de identiteit van een cruciaal personage in zijn relaas niet kan reproduceren en zelfs niet trachtte te weten te komen, ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Daarnaast (c) is verzoekers gedrag en reactie op de moord van de belastingontvanger allerminst logisch, niet doorleefd en dus niet geloofwaardig te noemen. Voor zover kan aangenomen worden dat een familielid van verzoeker in gelijkaardige omstandigheden als de belastingontvanger om het leven kwam, is het uiterst merkwaardig dat hij niettemin besliste om bij de moordaanslag betrokken te raken door de daders aan te wijzen én gewoon naar zijn werk te blijven gaan. Indien verzoeker weet had van een gelijkaardige executie in Mogadishu, mocht worden verwacht dat hij anders zou reageren en zou vermijden om betrokken partij te worden en het is onlogisch en ongeloofwaardig dat verzoeker, gegeven de moord op een oom, de latere bedreigingen geenszins serieus nam. Bovendien (d) is de daarop door verzoeker geschetste opeenvolging van gebeurtenissen eveneens weinig logisch te noemen. Zo is hij niet consistent in zijn opeenvolgende verklaringen over de poging om hem van het leven te beroven, wat de uiteindelijke aanleiding van zijn vlucht was, en kon van Al-Shabaab verwacht worden dat zij, indien zij uiteindelijk besloten om verzoeker te liquideren, hun finale missie jegens hem trefzekerder zouden organiseren. Verder (e) is het gegeven dat verzoeker nog voor een week terugkeerde naar Somalië, maar aangeeft totaal niet te weten waarom of waarvoor, totaal ongeloofwaardig. Tot slot (f) beschikt verzoeker actueel niet over aanwijzingen dat er momenteel nog naar hem gezocht wordt in Somalië. Er kan verwacht worden dat verzoeker zich informeert over de voortgang van zijn problemen en de actualiteit van zijn vrees, voor zover hij nog over contacten in het thuisland en de herkomstregio beschikt, wat bij hem het geval is, aangezien zijn vriend uit Dharkenley afkomstig is en hij slechts drie tot vier dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal nog contact met hem had. Verder bevestigt het gegeven, dat verzoeker in Oeganda (of Kenia) geen demarches deed om als vluchteling geregistreerd te worden, het gebrek aan ernst van de door hem geuite

vrees. Verzoeker legde (g) geen documenten voor ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijft.

2.3.5.2. De commissaris-generaal merkt vooreerst terecht op dat verzoeker geen enkel geldig identiteits- of reisdocument neerlegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat er geen zekerheid is over verzoekers ware identiteit en het moment waarop hij Somalië daadwerkelijk heeft verlaten. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Op 17 mei 2024 werd u op de luchthaven van Brussel Nationaal aangetroffen zonder geldige reisdocumenten (zie proces-verbaal, administratief dossier, Luchthavenpolitie, dd.17.05.2024). Uit contacten van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier: info DVZ, dd.13.06.2024) bleek dat u met een vervalst Italiaans paspoort vanuit Antananarivo (Madagascar) naar Brussel reisde (zie kopie eerste pagina paspoort, administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.6) werd dit stuk u getoond, waarop u erkent dat het paspoort vervalst was. U gaf echter aan (CGVS, p.6) dat u ook in het bezit was van een authentiek Somalisch paspoort. Eerst verklaarde u (CGVS, p.6) dat het in Somalië is achtergebleven omdat u met een ander paspoort reisde. Het authentieke paspoort zou u begin 2023 uitgereikt zijn (CGVS, p.6). Later tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.11) beweerde u dat u uw Somalisch paspoort alsnog zou kunnen voorleggen (of althans een foto ervan) door het aan uw in Oeganda verblijvende moeder te vragen. Er werd u gevraagd om zo snel mogelijk een foto van het paspoort door te sturen, maar u liet dit tot op heden na. Hoewel, op basis van het geheel van uw verklaringen, kan aangenomen worden dat u de Somalische nationaliteit bezit, bestaat er geen zekerheid over uw ware identiteit én het moment dat u Somalië daadwerkelijk hebt verlaten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen tijdens de procedure van de behandeling van zijn verzoek. Derhalve is hij dus ook ertoe gehouden om klaarheid te scheppen over zijn identiteit, het moment waarop hij daadwerkelijk zijn land van herkomst verliet en de landen waar hij nadien nog verbleef. U blijft op dit vlak in gebreke, waardoor uw algehele oprechtheid reeds aanzienlijk ondermijnd wordt.”

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij België binnenkwam in het bezit van een vals identiteitsdocument (i.e. een vervalst Italiaans paspoort), maar werpt op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal te kennen gaf te beschikken over een geldig Somalisch paspoort, dat zich bij zijn familie in Somalië bevond. Inmiddels heeft verzoeker zijn familie in Somalië kunnen bereiken, die vervolgens een foto van het paspoort aan verzoeker heeft doorgestuurd en dat als stuk 3 bij het voorliggend verzoekschrift wordt gevoegd. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij beweerde dat hij het in Somalië achtergebleven paspoort, dat hem begin 2023 zou zijn uitgereikt, of althans een foto ervan, zou kunnen voorleggen door het aan zijn in Oeganda verblijvende moeder te vragen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 11). Dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een foto van een paspoort voegt, uitgereikt op 20 mei 2023 en dus niet “in het begin” van 2023, dat bovendien door zijn in Somalië verblijvende familie zou zijn doorgestuurd, komt niet ernstig voor. Temeer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn volledige familie naar Oeganda is gevlucht (*ibid.*, p. 4-5, 10). Ter terechtzitting gevraagd wie hem de foto van zijn paspoort toestuurde, gaf verzoeker aan dat zijn moeder in Somalië was. Erop gewezen dat verzoeker verklaarde en ter terechtzitting bevestigde dat zijn moeder reeds enkele jaren met de familie in Oeganda verblijft, wijzigt verzoeker zijn verklaring en oppert hij dat een oom in Somalië het naar zijn moeder in Oeganda heeft gestuurd. Wat er ook van zij, door thans een foto van een Somalisch paspoort voor te leggen, dat klaarheid kan scheppen over zijn identiteit, is de Raad nog steeds in het ongewisse over het moment waarop verzoeker Somalië daadwerkelijk heeft verlaten en de landen waar hij nadien nog verbleef.

2.3.5.3. Los van het voorgaande, kan om meerdere pertinente en draagkrachtige redenen verder geen geloof gehecht worden aan het ten berde gebrachte asielrelaas. Zo bleek verzoeker niet consistent en uiterst vaag in zijn verklaringen over het moment dat de belastingontvanger het slachtoffer werd van een gerichte aanslag, waarvan hij getuige was en wat de aanleiding was voor de beweerde problemen van verzoeker met Al-Shabaab, en bleek hij verder ook niet op de hoogte van de identiteit van het slachtoffer van dit incident, niettemin uit zijn verklaringen nochtans kan afgeleid worden dat dit wel van verzoeker kon worden verwacht.

Verzoeker kan vooreerst niet gevolgd worden waar hij tracht voor te houden dat het gaat om bepaalde “details”, “kleine vergissingen/twijfels” omtrent de aanslag waarvan hij getuige was. Dat verzoeker deze aanslag, die de aanleiding was voor de beweerde problemen met Al-Shabaab, die uiteindelijk leidde tot zijn

definitief vertrek uit Somalië en die zich bovendien amper een jaar geleden afspeelde, niet consistent kan situeren in een bepaalde maand uit 2023, leidt wel degelijk tot een smet op verzoekers algemene geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van het begin van de voorgehouden problemen in het bijzonder. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terdege als volgt: *“Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) situeerde u deze aanslag immers ergens in april 2023 (CGVS-vragenlijst, dd.21.05.2024, vraag 3.5, DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud met de protection officer van het CGVS, werd u gevraagd wanneer u getuige van de moord was, maar toen gaf u aan het zich niet meer te herinneren, om eraan toe te voegen dat het misschien eind juni of begin juli was, of in de vijfde maand (mei dus) (CGVS, p.12).”* De Raad acht deze overweging, die steun vindt in het administratief dossier, pertinent.

Verzoeker kan er niet mee volstaan zich te beroepen op zijn angst om op basis van louter documentaire argumenten teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst, om een verschoning te bieden voor deze inconsistente en vage verklaringen over een wel degelijk wezenlijk, essentieel onderdeel van zijn voorgehouden asielrelaas. Over een incident dat het startpunt vormde voor de voorgehouden problemen die zodanig ernstig waren dat verzoeker er zich toe genoodzaakt zag zijn land van herkomst te verlaten en internationale bescherming aan te vragen en dat zich overigens slechts een jaar geleden zou hebben afgespeeld, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat zou zijn hierover eenduidige en overeenstemmende verklaringen af te leggen, *quod non in casu*. Verder wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan zich ook geenszins verschuilen achter de volgens hem bijzonder lange duur van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt dat dit onderhoud, rekening houdende met de gehouden pauze, nog geen drie uur duurde. Bovendien wijst dit erop dat verzoeker de kans geboden werd zijn asielrelaas op gedegen en omstandige wijze te vertellen. Dat hij zich vergist heeft omtrent de exacte datum waarop het beweerde moordincident plaatsvond, kan verzoeker geenszins toeschrijven aan het verloop en de duur van het persoonlijk onderhoud. Zowel aan het begin van het persoonlijk onderhoud, net voor de gehouden pauze, alsook op het einde van het onderhoud gaf verzoeker overigens telkens aan dat hij de tolk en de vragen goed begrepen had en op het einde gevraagd of hij nog iets toe te voegen had, verklaarde hij van niet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2, 9 en 17).

Niet alleen wist verzoeker het beweerde moordincident niet exact te situeren in een bepaalde maand van 2023, daar komt nog bij dat hij ook niet op de hoogte is van de identiteit van het slachtoffer, een belastingontvanger die hij beweerde te kennen van zien. In de bestreden beslissing wordt over de onwetendheid over de identiteit van het slachtoffer terdege als volgt geconsidereerd:

“U verklaarde de naam van het slachtoffer niet te kennen (CGVS, p.13). U kende het slachtoffer wel van gezicht (CGVS, p.12). Voorts verklaart u dat u de baas van het slachtoffer goed kende, een zekere G.; u zag hem elke dag en jullie begroetten elkaar telkens (CGVS, p.12-13). U verklaart dat media de moord oppikten én daarbij de naam van het slachtoffer vermeldden (CGVS, p.13). Het was onder meer Radio Shabelle die berichtte over de aanslag en (de identiteit van) het slachtoffer (CGVS, p.13). Toen Radio Shabelle over de aanslag berichtte en daarbij de naam van het slachtoffer vermeldde, hebt u niet opgelet (CGVS, p.13). Op de vraag of de naam van het slachtoffer ook in geschreven media opdook, geeft u aan dat er geen kranten zijn in Somalië en op internet zou de naam van een “lagere” functionaris niet gepubliceerd worden (CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u achteraf vernomen hebt wie het slachtoffer was, verklaarde u frappant genoeg zelfs “Neen. Ik heb het niet opgezocht.” (CGVS, p.13). Welnu, op basis van uw verklaringen, kon verwacht worden dat u toch op de hoogte zou zijn van de identiteit van het slachtoffer. Zo kende u zijn baas G. vrij goed, werd de naam van het slachtoffer op de radio vermeld, blijkt uit uw verklaringen dat u na de aanslag nog bleef werken (CGVS, p.15) – en daar in de omgeving dus nog meer kon vernemen over de identiteit van het slachtoffer - én dat u nog contacten met een vriend in Dharkenley onderhoudt, zelfs nog drie à vier dagen voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS, p.17). De vaststelling dat u de identiteit van een cruciaal personage in uw relaas niet kunt reproduceren en zelfs niet trachtte te weten te komen, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Dat het slachtoffer slechts een oppervlakkige kennis zou zijn geweest, verklaart niet waarom verzoeker zijn identiteit niet zou kunnen hebben achterhalen. Verzoeker erkent ook dat hij de naam van het slachtoffer op de radio heeft gehoord, maar werpt op dat hij deze, zoals de meeste mensen die niet over een fotografisch geheugen

beschikken, niet voor gans zijn leven kan onthouden. De Raad merkt op dat van verzoeker, die, zo hij beweert, getuige was van het moordincident en die naderhand hierdoor in het vizier van Al-Shabaab geraakte, redelijkerwijze mocht worden verwacht met verhoogde aandacht te luisteren naar gelijk welke berichtgeving die over het incident in de media (radio dan wel andere) verscheen. Dat hij de naam van het slachtoffer vernam via de radio, maar deze niet zou onthouden hebben, komt, gelet op de door verzoeker zelf geschetste context, allerm minst aannemelijk voor. Hij was niet eender welke toevallige toehoorder van betreffende kennisgeving van deze naam op de radio en kan zich dan ook niet verschuilen achter een gebrek aan fotografisch geheugen. Verder had verzoeker, die na de aanslag nog bleef verder werken op de markt, zich kunnen trachten te vergewissen van de identiteit van het slachtoffer, daar hij opgaf dat hij diens baas G. goed kende en ook in de omgeving van de markt navraag kon doen. Bovendien verklaarde verzoeker nog in contact te staan met een vriend in Dharkenley, zodat hij ook via hem meer informatie achter de identiteit van het slachtoffer had kunnen proberen achterhalen, *quod non in casu*. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze, indien hij zichzelf niets meer zou kunnen herinneren of iets essentieels niet weet, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich bij zijn achtergebleven netwerk te informeren naar deze toch wel cruciale informatie. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Waar in het verzoekschrift nog wordt beweerd dat verzoeker de vader van het slachtoffer wel bij naam kende, vindt dit geen enkele neerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin hij verklaarde de baas van het slachtoffer bij naam, te weten G., te kennen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij uit de kleine vergissingen/twijfels omtrent de exacte identiteit van het slachtoffer en de exacte maand waarin de aanslag zou hebben plaatsgevonden lijkt af te leiden dat zijn verklaringen over de betreffende aanslag totaal ongeloofwaardig zijn. Het gaat immers allerm minst om kleine vergissingen of twijfels, maar om inconsistenties en totale onwetendheid over twee wezenlijke, essentiële elementen van de aanslag, te weten de datum hiervan en het slachtoffer dat hierbij viel. Dat verzoeker hier niet eenduidig, precies, consistent en coherent kan over verhalen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid over dit incident. De verwerende partij gaat geenszins te kort door de bocht, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden. Waar verzoeker in dit verband nog betoogt dat geen rekening is gehouden met zijn concrete omstandigheden, te weten die van een ongeletterde, ongeschoolde jongeman die op korte tijd verschillende traumatische gebeurtenissen heeft dienen te verwerken en wat uiteraard zijn gevolgen heeft gehad voor wat hij al dan niet exact kan onthouden, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij tot de leeftijd van zestien-zeventien jaar in Somalië naar school is gegaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Ten andere, de door verzoeker aangevoerde ongeletterdheid kan geen hindernis vormen voor het hebben van kennis inzake voormelde elementen. Dergelijke informatie vereist immers geen schoolse kennis. Zelfs van personen met een geringe opleiding, die ongeletterd zijn, *quod non in casu*, mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt bovendien verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, en waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker toont overigens op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aan dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

2.3.5.4. De verwerende partij besluit overigens niet uitsluitend op basis van de *supra* reeds besproken elementen op zich tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, maar baseert zich daarnaast nog op andere gegronde vaststellingen om tot dit besluit te komen.

Zo wordt verder op goede gronden in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers gedrag en reactie op de moord allerm minst logisch, niet doorleefd en niet geloofwaardig te noemen valt en dat de daarop door hem geschetste opeenvolging van gebeurtenissen eveneens weinig logisch te noemen is:

“Verder blijkt uit uw verklaringen dat het feit dat u getuige was én de daders aanwees bij de collega van het slachtoffer uzelf in het vizier van Al-Shabaab bracht. Dit terwijl u in uw familie reeds voorbeelden van soortgelijke gebeurtenissen had en tot welke gevolgen dit leidde. Uw gedrag en reactie op de moord op de belastingontvanger is dan ook allerm minst logisch, niet doorleefd en dus niet geloofwaardig te noemen.

U verklaarde dat een oom van u in mei 2022 te Garasbaley in gelijkaardige omstandigheden om het leven kwam. Omwille van deze reden vluchtten uw moeder, uw kind en al uw andere familie naar Oeganda, waar ze geregistreerd werden als vluchteling (CGVS, p.12 en 13). Opmerkelijk genoeg bleef u na dit voorval achter in Mogadushu, verraadde u wat later moordenaars van Al-Shabaab én dacht u zelfs “Ik heb op dat moment gedacht dat het goed was om de moordenaars van de ontvanger aan te wijzen, toen de daders wegliepen.”

Nog opmerkelijker wordt het wanneer u – ondanks u eerdere ervaring met uw vermoordde oom – bij de dreigtelefoon die u van Al-Shabaab kreeg nadat u hen verlinkte dacht “Ik dacht dat iemand een grap met mij uithaalde.” en “Ik nam de bedreiging niet serieus.” (CGVS, p.15). Al even opmerkelijk en ongeloofwaardig is het feit dat - toen u gevraagd werd of u nog buiten kwam en ging werken na de moord op de ontvanger, stelde van Ja! Ik werkte nog op de markt. Ik dacht dat de mensen die me belden, grappenmakers waren!” (CGVS, p.15). Welnu, voor zover kan aangenomen worden dat een familielid van u in gelijkaardige omstandigheden als de belastingontvanger om het leven kwam, is het uiterst merkwaardig dat u niettemin besliste om bij de moordaanslag betrokken te raken door de daders aan te wijzen én gewoon naar uw werk te blijven gaan. Indien u weet had van een gelijkaardige executie in Mogadishu, mocht verwacht worden dat u anders zou reageren en zou vermijden om betrokken partij te worden. Het is onlogisch en ongeloofwaardig dat u, gegeven de moord op een oom, de latere bedreigingen geenszins serieus nam.

De daarop door u geschetste opeenvolging van gebeurtenissen is eveneens weinig logisch te noemen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u naderhand meermaals bedreigd werd: u werd opgebeld, er werd u twintig dollar “lijkgeld” opgestuurd en u werd uiteindelijk bij uw woonst het slachtoffer van een poging tot liquidatie door twee mannen. Welnu, vooreerst moet worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat Al-Shabaab u bij één van de dreig telefoons liet weten dat de daders “veilig” waren – en dus niet gevat (CGVS, p.15). In deze door u geschetste context is het merkwaardig dat Al-Shabaab u meermaals bedreigde, maar daarbij klaarblijkelijk toch geen risico’s wilde of durfde nemen om u te benaderen, hoewel ze een belastingontvanger op een drukke publieke plaats en op klaarlichte dag vermoordden. Dit is weinig logisch te noemen. Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt bijgevolg eens te meer bevestigd.

Blijkens uw verklaringen mondden de bedreigingen door Al-Shabaab uiteindelijk toch uit in een poging om u van uw leven te beroven. Dit gebeurde bij uw woonst nadat u naar de moskee was geweest, na uw werk.

Vooreerst stelde u deze laatste gebeurtenis, de uiteindelijke aanleiding voor uw vlucht, toch aanzienlijk anders voor bij de DVZ dan tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u immers (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5, DVZ) dat u kon vluchten door een groep voorbij of aanlopende groep voetballende jongens; het was door hun passage dat u “kon ontsnappen”. Tijdens het persoonlijk onderhoud met de vertegenwoordiger van het CGVS, stelde u deze gebeurtenis aanzienlijk anders voor. Toen beweerde u immers dat de mannen die u wilden executeren zelf weggingen door de groep voetballende jongens; u bleef “verlamd” bij uw deur achter (CGVS, p.12), wat toch aanzienlijk afwijkt van uw eerdere verklaring bij de DVZ. Nog los van deze eveneens weinig consistente verklaringen, moet trouwens opgemerkt worden dat het uiterst merkwaardig en onwaarschijnlijk toevallig is dat het wapen van uw aanvaller tot twee keer toe dienst weigerde. Bovendien beweerde u (CGVS, p.14) dat de werkwijze van Al-Shabaab erin bestaat om, wanneer ze iemand willen vermoorden, twee personen op hun doelwit af te sturen, zodat, wanneer het wapen van de eerste schutter dienst weigert, diens kompaan alsnog het doelwit dodelijk kan treffen. Nog volgens uw verklaringen zou Al-Shabaab op die manier tewerk gaan omdat personen zoals belastingontvangers zelf gewapend zijn (CGVS, p.14), maar dan nog is het uiterst opvallend dat Al-Shabaab in uw geval slordiger tewerk zou gegaan zijn, temeer daar u voordien maar liefst zes keer telefonisch gecontacteerd werd (CGVS, p.15). Als Al-Shabaab dan uiteindelijk besloot om u te liquideren, mocht verwacht worden dat zij hun finale missie jegens u trefzekerder zouden organiseren, wat, blijkens uw verklaringen, allerm minst het geval was. Dergelijke voorstelling van zaken is, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, evenmin geloofwaardig te noemen.”

De Raad acht deze overwegingen pertinent en draagkrachtig en deze vinden allen steun in het administratief dossier. Dat verzoeker oorspronkelijk niet overtuigd was van de waarachtigheid van de ontvangen bedreigingen via de telefoon, dacht dat het om ludiek bedoelde telefoontjes ging en pas later inzag dat de bedreigingen wel degelijk serieus waren, kan in de door verzoeker zelf geschetste omstandigheden, meer bepaald dat een oom van hem in 2022 te Garasbaley in gelijkaardige omstandigheden om het leven kwam, en waardoor zijn moeder, kind en al zijn andere familie naar Oeganda vluchtten waar ze als vluchteling geregistreerd werden, geenszins worden aangenomen als logisch. Niet alleen zou dit bij verzoeker redelijkerwijze tot voorzichtigheid genoopt moeten hebben om de daders aan de collega van het slachtoffers aan te wijzen, maar ook om de daarop volgende bedreigingen wel degelijk en van meet af te bestempelen als werkelijke bedreigingen en allerm minst als “ludieke telefoontjes”.

Wat de discrepantie in zijn opeenvolgende verklaringen over de poging om hem van zijn leven te beroven net voor zijn vertrek betreft, dat de uiteindelijke aanleiding voor zijn vlucht uit Somalië vormde, volhardt verzoeker in zijn verklaring dat hem tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld dat hij niet alles, niet alle details, diende te vertellen, maar dat hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal nog zou kunnen doen. De Raad merkt vooreerst op dat het niet gaat om een ommissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar om het anders voorstellen van het incident waarmee gepoogd werd hem van het leven te beroven. Hij legde hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaringen

af, maar deze stroken niet met wat hij naderhand in dit verband bij het commissariaat-generaal verklaarde. Nog los hiervan, dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken korter is, kan, in zoverre dit nog enigszins zou kunnen verklaren waarom verzoeker aldaar bepaalde, niet-essentiële feiten onvermeld zou hebben gelaten, geenszins een verklaring bieden voor het gegeven dat hij aldaar verklaringen aflegde die met zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal manifest in strijd zijn. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal dermate inconsistente verklaringen aflegde omtrent het verloop van het incident dat de uiteindelijke aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst vormde, zijnde een wezenlijk kernelement in zijn relaas.

Verzoeker laat de *supra* weergegeven overwegingen voor het overige in het verzoekschrift geheel onverlet, zodat de Raad zich deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, toe-eigent. Hetzelfde kan overigens gesteld worden voor de volgende pertinente en draagkrachtige overwegingen in de bestreden beslissing over de terugkeer voor een week van verzoeker naar zijn land van herkomst, het gegeven dat hij actueel niet over aanwijzingen beschikt dat hij momenteel nog gezocht wordt in Somalië en het gegeven dat verzoeker in Oeganda (of Kenia) geen demarches deed om als vluchteling geregistreerd te worden:

“Zo bleek uit uw verklaringen (CGVS, p.6) dat u, nadat u Somalië op 13 juli 2023 had verlaten, in februari of maart 2024 nog voor één week terugkeerde naar uw land van herkomst. U verbleef er in de buurt van de luchthaven (CGVS, p.6), maar u weet niet waarom u nog met een man (wellicht een smokkelaar) terugkeerde; u hebt er zelf niks gedaan. U bleef in een huis en ging later weer weg (CGVS, p.7). Welnu, de vaststelling dat u, na uw problemen in Somalië, nog naar daar terugkeerde, maar aangeeft totaal niet te weten waarom of waarvoor, is totaal ongeloofwaardig. Het is niet geloofwaardig dat u nog gedurende een week moest terugkeren naar Somalië, maar daarbij totaal onwetend zou gebleven en gehouden zijn omtrent het doel van die, zij het kortstondige, nieuwe passage aldaar. Uw verklaringen op dit punt bevestigen uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Ten slotte, doch niet in het minst, moet worden opgemerkt dat u actueel niet over aanwijzingen beschikt dat er momenteel nog naar u gezocht wordt in Somalië.

Op de vraag of u momenteel nog contacten hebt in Somalië, antwoordde u bevestigend; u hebt nog contact met een vriend in het district Dharkenley (CGVS, p.17). Op de vraag of hij aanwijzingen heeft dat er nog naar u gezocht wordt, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.17). U hebt het hem niet laten uitzoeken (CGVS, p.17). Dat laatste doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid maar vooral ook aan de ernst van de door u geuite vrees; van een verzoeker om internationale bescherming, zoals uzelf, mag verwacht worden dat hij zich informeert over de voortgang van zijn problemen en de actualiteit van zijn vrees, voor zover hij nog over contacten in het thuisland en de herkomstregio beschikt, wat bij u het geval is, aangezien uw vriend uit Dharkenley afkomstig is én u slechts drie à vier dagen voor het CGVS-onderhoud nog contact met hem had. Uw verklaringen geven blijk van een gebrek aan interesse voor de voortgang van uw beweerde problemen, hetgeen niet te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging. In dat verband kan trouwens nog worden vermeld dat u in Oeganda klaarblijkelijk geen demarches deed om u als vluchteling te laten registreren; u bent er niet lang gebleven (CGVS, p.7) en verliet het land snel om naar hier (België, Europa) te reizen (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat er zowat een jaar verstreek tussen uw vlucht uit Somalië en het moment dat u in Europa, België, een verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat u in Oeganda (of Kenya) geen demarches deed om als vluchteling geregistreerd te worden, bevestigt het gebrek aan ernst van de door u geuite vrees.”

2.3.5.5. De Raad bevestigt tot slot dat verzoeker ter staving van zijn relaas geen bewijsstukken heeft voorgelegd, ook niet bij het verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde foto van het Somalisch paspoort werd *supra* reeds besproken.

2.3.5.6. De Raad sluit zich aan bij het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen en waaruit is gebleken dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld te worden dat verzoeker afkomstig is uit Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit het geheel van de voorliggende informatie, te weten het EUAA-rapport "*Country Guidance Somalia*" van augustus 2023, UNHCR's "*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van september 2022, EUAA-rapport "*COI Report: Somalia Security Situation*" van februari 2023, EUAA-rapport "*Somalia – Security situation update*" van 17 mei 2023, de COI Focus "*Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten*" van 21 december 2023 en de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 23 oktober 2023, blijkt dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van Al-Shabaab die direct en indirect de confrontatie aangaat met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Het geweld neemt de vorm aan van schietpartijen tussen verschillende groeperingen en gerichte moord- en terreuraanslagen. Naast Al-Shabaab zijn ook ISS, de Somalische veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu.

Tijdens de periode van januari tot november van 2023 registreert ACLED 482 incidenten in Mogadishu. Daarvan beschouwt ACLED 238 incidenten als '*battles*', 72 als '*explosions/remote violence*' en 73 als '*violence against civilians*'.

In vergelijking met de vorige verslagperiode van 2022 registreerde ACLED tijdens de tweede helft van 2022 een totaal van 368 geweldsincidenten. Mogelijke verklaringen zijn de focus van de terreurgroep op het tegen hen gerichte militaire offensief elders in het land en het succesvol verstoren van de ASslagkracht in Mogadishu door regeringstroepen.

De COI Focus van Cedoca vermeldt dat de veiligheidsomstandigheden in Mogadishu voortdurend worden opgevolgd. Als er zich fundamentele wijzigingen of ontwikkelingen voordoen die de situatie ter plaatse aanzienlijk veranderen, dan werkt Cedoca deze COI Focus zo snel mogelijk bij. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoeker niet aan dat hij over relevante informatie beschikt die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Indien de actuele situatie van die aard zou zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Gelet op de beschikbare landeninformatie treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in

Mogadishu dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Uit de landeninformatie, bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de voorgaande vaststellingen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

2.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal via beveiligde videoconferentie. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS